

Giới thiệu Thanh Khâu

Một câu chuyện ngôn tình cổ đại tuyệt đẹp được tác giả Thanh Hồ Nương Tử mang đến trong tác phẩm Thanh Khâu. Ngay từ khi bắt đầu hiểu chuyện, ta đã có Cửu Nhan ở cạnh. Chàng dạy ta học chữ, pháp thuật, đối nhân xử thế, nhưng lại không dạy ta thích một người thì sẽ thế nào. Nhưng A Ly ta rất thông minh, không cần dạy cũng biết.

Tính toán một chút, thời gian ta thích Cửu Nhan có lẽ cũng đã mấy trăm năm tình sinh ý động.

Ta rất vui vẻ, chờ tới sinh thần năm trăm tuổi, nhất định ta sẽ nói với Cửu Nhan, nói cho chàng biết, hồ tiên đẹp nhất Thanh Khâu - A Ly - vừa ý chàng.

Nhưng mà, Thanh Di lại nói với ta rằng, Cửu Nhan ở lại Thanh Khâu là để chờ người, chờ tỷ ty ta đầu thai chuyển thế.

Thì ra, Cửu Nhan trước giờ vẫn một mực chờ đợi một người, mà người đó...chẳng phải A Ly. Mời bạn cùng tiếp tục đón xem truyện hay này cùng tác giả.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Khâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

A Ly Thanh Khâu

Hồ tộc trời xinh mỹ mạo. Ở Thanh Khâu từ nhỏ tới lớn, ta từng thấy không ít mỹ nam, có thể bởi đều là hồ ly, cho nên nhìn đi nhìn lại vẫn thấy họ có chút gì đó rất quyến rũ. Nhưng nhìn tới nhìn lui, lẫn là Cửu Nhan thanh nhã của ta tốt nhất. Mà ta lại là một kẻ thích gần người đẹp, thành ra lúc nào cũng kề cận Cửu Nhan.

Nguyên thân của Cửu Nhan là Phượng Hoàng chín màu, thể chất có thể xem là cực phẩm tu tiên ở tộc Phượng Hoàng.

Thanh Di nói, với tu vi của Cửu Nhan, chàng sớm đã có thể hóa Thần, chỉ là chàng không muốn mà thôi. Đối với chuyện này, ta vô cùng hài lòng. Cửu Nhan không hóa Thần mới tốt, bởi chàng có thể tiếp tục ở lại Thanh Khâu cùng ta.

Theo lý mà nói, chàng là một con Phượng Hoàng, nhưng ngày qua tháng lại vẫn cứ ở lý chốn của đám hồ ly này. Ta từng nhiều lần hỏi chàng vì sao, chàng chỉ cười, nói rằng đang chờ một người. Còn người đó là ai, ta hỏi thế nào, chàng cũng không chịu nói. Dần dà, ta không hỏi nữa, bởi chỉ cần có chàng ở đây là ta vui rồi.

Thôi được rồi, hình như còn chưa nói tới ta thì phải. Tộc của ta là Hồ Ly chín đuôi ở Thanh Khâu. Thanh Di nói, cha mẹ ta đều đã hóa Thần, bởi không có huynh đệ tỷ muội, nên tộc Hồ Ly chín đuôi chỉ còn mỗi mình ta ở lại Thanh Khâu. Đương nhiên, ngoài ta ra, còn có rất nhiều Hồ Ly tám đuôi, bảy đuôi gì đó.

Nguyên thân của ta là một con hồ ly chín đuôi lửa đỏ, ở chớp đuôi có một nhúm lông màu vàng. Khi còn bé, Thanh Di và Cửu Nhan đều rất thích bế ta, bởi ta vừa ấm áp, lại vừa đáng yêu. Lúc đó, ta là con hồ ly đẹp nhất ở Thanh Khâu, chỉ cần ta xòe chín cái đuôi ra thành hình quạt là có thể khiến cho đám tiểu hồ ly đi sau mông ta kích động tới nỗi không ngừng thét chói tai.

Ở Thanh Khâu, A Ly ta chính là tiểu công chúa hồ ly danh chính ngôn thuận vạn người mê.

Thời điểm ta tròn hai trăm tuổi, rốt cuộc có thể hóa thành hình người. Đương nhiên, khi ấy, ta vẫn là tiểu loli xinh xắn nhất Thanh Khâu, tới khi trưởng thành thì sẽ là hồ tiên đẹp nhất Thanh Khâu! Điều này chắc chắn không thể nghi ngờ.

Sau khi hóa hình, Cửu Nhan bắt đầu dạy ta chữ viết, pháp thuật. Thanh Di nói Cửu Nhan rất lợi hại, muốn ta ngoan ngoãn học với chàng, bái chàng làm sư phụ. Cửu Nhan vui vẻ thu ta làm đệ tử, nhưng ta sống chết không chịu đổi cách xưng hô, gọi là “sư phụ” làm sao êm tai bằng “Cửu Nhan” chứ! Cho tới bây giờ, ta vẫn cứ gọi chàng là Cửu Nhan, không đổi chính là không đổi! Cửu Nhan cũng không để ý, mặc ta thích gọi thế nào thì gọi.

Mấy trăm năm này, gần như ngày nào ta cũng dính lấy Cửu Nhan, thường thường đòi chàng ôm một cái. Khi còn bé, chàng còn có thể mỉm cười bế ta lên, nhưng thời gian lâu dần, ta vói vỉnh thế nào đi nữa, chàng cũng không chịu. Thanh Di nói cho ta biết nam nữ khác biệt, bảo ta đừng không biết lớn nhỏ với Cửu Nhan như vậy nữa. Ta hỏi nàng nam nữ khác biệt là gì, Thanh Di nói, cô nương sau khi trưởng thành thì chỉ có thể ôm tương công của mình.

Tương công của mình? Lần đầu nghe bốn từ này, ta cũng không hiểu cho lắm, vậy nên cố tình chạy tới nhà đại thúc thất vĩ (bảy đuôi) ở sát vách nhìn trộm vài ngày, thấy di thất vĩ luôn gọi thúc thất vĩ là “tương công”, buổi tối bọn họ còn ở trong phòng, cùng nhau phát ra âm thanh kỳ quái. Lúc nghe được tiếng động kia, toàn thân ta đều nhột nhạt.

Có một lần, lúc ta đang đứng ở góc tường nghe trộm thì bị Cửu Nhan đi ngang qua bắt gặp, chàng liền cười mây đáp gió lôi ta về thư phòng. Ta nhìn về mặt nén giận của Cửu Nhan, ngu ngơ hỏi:

- Tại sao bọn họ lại ở trong phòng kêu như vậy?

Nghe xong, sắc mặt Cửu Nhan đột nhiên trở nên kỳ quái, hai má đỏ ửng, chỉ bảo:

- Tiểu cô nương không được nghe trộm ở góc nhà.

Sau đó, ta bị phạt.

Cửu Nhan dứt khoát bắt ta ngồi chếp kinh Phật cả một tháng trời.

Nhưng mà, là một con hồ ly ham học hỏi, ta làm sao có thể làm việc bỏ dờ giữa chừng như thế! Đã không cho phép ngồi ở góc nhà nghe lén, vậy ta liền đi đường vòng! Từ đó, ta và ca ca hồ ly sáu đuôi ở cách vách trở thành bạn tốt. Ca ca hồ ly sáu đuôi dạy ta rất nhiều thứ mới mẻ - chính xác mà nói, ở trong nhà huynh ấy, ta được đọc rất nhiều sách vở, mượn được không ít thoại bản có lần không có tranh minh họa. Rất nhiều năm sau, ta mới biết được những cuốn thoại bản kia của lục vĩ ca ca làm hư trẻ nhỏ.

Mặc kệ thế nào, A Ly ta cuối cùng cũng lờ mờ hiểu ra cái gì gọi là “nam nữ khác biệt”. Đồng thời, ta cũng âm thầm định ra một mục tiêu to lớn - ta muốn Cửu Nhan làm tướng công của ta!

Nghĩ đi nghĩ lại, ta vẫn cảm thấy kế hoạch của mình vô cùng hoàn hảo.

Ở Thanh Khâu, hồ ly năm trăm tuổi thì coi như đã trưởng thành. Đợi đến lúc đó, ta chắc chắn sẽ trở thành một thiếu nữ thực thụ chứ chẳng còn đáng về tiểu nha đầu như hiện tại nữa.

Chờ đến sinh thần năm trăm tuổi của mình, ta muốn nói cho Cửu Nhan biết, ta vừa ý chàng.

Được hồ ly đẹp nhất Thanh Khâu bày tỏ, nghĩ thế nào thì Cửu Nhan cũng không phải chịu thiệt, đúng chứ?

Bây giờ còn cách sinh thần năm trăm tuổi của ta một trăm linh ba năm, ta rất vui vẻ chờ mong. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thanh Khâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Nhưng mà, trong quãng thời gian đợi chờ ấy, ta dần dần khó mà tìm thấy Cửu Nhan. Trước kia, đa phần thời gian chàng đều ở trong phòng, vậy mà gần đây gian phòng kia lại trống không. Cửu Nhan đi đâu rồi? Sao không nghe ai nói?

Ngày nào ta cũng đến đây vài lượt, nhưng vẫn không biết khi nào chàng sẽ về.

Ba ngày sau, ta rốt cuộc gặp được Cửu Nhan. Trông chàng bay về bên này từ phía xa, ta vui vẻ nghênh đón:

- Cửu Nhan.

Nhìn thấy ta, Cửu Nhan cũng khẽ mỉm cười một cái:

- A Ly

- Sư phụ... - Một giọng nói e dè vang lên. Lúc này, ta mới phát hiện bên cạnh chàng có một tiểu cô nương mới hóa hình người. Ta quan sát nàng ta một chút - Ừm, chắc là hồ ly, nhưng không phải cửu vĩ.

- Cô ấy tên Tuyết Lạc. - Cửu Nhan nắm tay nàng, giới thiệu với ta. Nhìn hai người họ tay trong tay, trong lòng ta rất không vui - Từ trước tới giờ rõ ràng Cửu Nhan chỉ dắt tay ta mà thôi!

- Tuyết Lạc, đây là sư tỷ của con - Nguyệt Dao.

Ta nghe tới đây thì cảm thấy có chút không quen, đã lâu lắm rồi Cửu Nhan không gọi ta bằng cái tên ấy.

Ta cười với Tuyết Lạc một cái, hóa ra là tiểu sư muội. Nhưng mà, tại sao trước đây Cửu Nhan chưa từng nói với ta rằng chàng muốn thu đệ tử? Tại sao chỉ ra ngoài mấy hôm lại có thể mang về một tiểu cô nương như thế? Nghĩ vậy, trong lòng ta có hơi phiền não.

- Thân thể của Tuyết Lạc không tốt, vậy nên vì sư phải mang cô ấy đi tu dưỡng trước. A Ly, con không sao thì về chỗ Thanh Di đi đã, mấy ngày tới ta sẽ tương đối bận. - Cửu Nhan đã mở miệng nói thế, ta đương nhiên không tiện từ chối. Tiểu sư muội này nhìn qua quả nhiên yếu ớt, ừm...trên mặt còn có khí đen, chắc hẳn là dính phải thứ gì không tốt!

- Vậy khi nào con có thể tới tìm người?

- Mấy cuốn sách kia con đã đọc kỹ hết chưa? - Cửu Nhan hỏi.

Chàng vừa hỏi thế, ta liền lúng túng. Sách nhiều như thế, sao ta có thể xem hết chứ?

- Trở về xe thật kỹ, xem xong thì tới gặp sư.

Đọc xong tới gặp? Xem ra trong thời gian ngắn sẽ không được gặp chàng rồi.

Cửu Nhan buồn cười xoa đầu ta:

- A Ly ngoan, mấy ngày tới vì sư quả thực bề bộn nhiều việc.

Ai bảo ta tâm địa thiện lương giỏi đoán ý người cơ chứ, thế nên, ta chỉ có thể miễn cười đáp lại:

- Dạ vâng.

Cửu Nhan dẫn tiểu cô nương tên Tuyết Lạc kia vào nhà, ta than thở nhìn theo một hồi, sau đó một mình cười mảy đi về.

- Hôm nay đã gặp được Cửu Nhan chưa? - Vừa về đến nhà, Thanh Di đã cười hỏi ta. Nhiều ngày như vậy, ngày nào ta cũng vừa mở mắt đã chạy đi tìm Cửu Nhan, Thanh Di còn nói ta chẳng khác gì chó nhỏ không tìm được chủ nhân. Nhưng ta là hồ ly, nào phải chó chứ!

- Dạ, gặp rồi.

- Ô? Hắn về rồi sao? - Đứa nhỏ ngốc nghếch này, ai lại dính sư phụ như thế kia chứ? Ánh mắt Thanh Di đầy ý cười, đi tới bên cạnh châm trà cho ta.

- Vâng. Chàng còn dẫn theo một tiểu cô nương, nói nàng là sư muội của con. - Ta ngã xuống giường, hữu khí vô lực nói. Thật là, sao lại tự dưng xuất hiện một tiểu muội như thế chứ?

- Tiểu cô nương? - Thanh Di bưng tách trà tới, nét mặt nghi hoặc, - Tiểu cô nương gì cơ?

- Chính là một tiểu cô nương của Hồ tộc, tên Tuyết Lạc.

Choang...

- Ô kìa! Thanh Di không sao chứ? - Ta ngồi bật dậy, chỉ thấy Thanh Di đã làm rơi tách trà xuống đất.

- Con nói nàng tên Tuyết Lạc? - Thanh Di không để ý cái chén kia mà nhìn ta chăm chăm

- Đúng vậy. - Ta không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Tại sao Thanh Di lại phản ứng kịch liệt như vậy?

Thanh Di quỳ bộp xuống nền nhà, bái lạy trời đất:

- Tiểu thư. Cảm tạ trời đất, Tuyết Lạc rốt cuộc đã trở về rồi!

Tiểu thư trong miệng của Thanh Di đương nhiên là người mẹ đã hóa Thần của ta, nhưng Tuyết Lạc này là ai mới được chứ?

- Thanh Di, cô cô làm sao vậy? - Ta dè dặt cất tiếng hỏi.

- A Ly, tỷ tỷ của con đã về rồi. - Giọng nói Thanh Di vô cùng kích động.

- Tỷ tỷ?

- Đúng vậy! Tuyết Lạc, Tuyết Lạc chính là tỷ tỷ của con!

Tiểu cô nương nhỏ như vậy lại là tỷ tỷ của ta? Nghĩ thế nào cũng cảm thấy không thể.

Nhìn vẻ mặt nghi hoặc của ta, Thanh Di đành nói ra chân tướng.

Thì ra, trước kia cha mẹ ta từng có một đứa con, đó chính là tỷ tỷ của ta, tên là Tuyết Lạc - một cửu vĩ hồ màu trắng tinh. Một năm nọ, mẹ ta xuống núi du ngoạn không may chứng ma chướng, mà muốn trừ bỏ ma chướng thì chỉ có thể hoán đổi thân xác. Nhưng mà khi ấy mẹ ta đã mang thai Tuyết Lạc, cho nên không nỡ phá hủy thân thể cùng với Tuyết Lạc. Cũng may pháp lực mẹ ta cao cường, ma chướng ở trong cơ thể người không thể tác oai tác quái, mãi cho tới lúc thành công sinh hạ Tuyết Lạc, mẹ ta mới đổi sang thân xác khác. Có điều, không ai ngờ rằng, ma chướng kia đã sớm đi ra cùng Tuyết Lạc. Lúc

đầu, hết thấy đều bình thường, cha mẹ ta đều nói, chờ tới khi tỳ tỳ tròn năm trăm tuổi là có thể kết ra Hồ châu của mình, tới khi đó dùng Hồ châu hoán đổi thân xác là có thể trừ tận gốc ma chủng rồi. Kết quả, Tuyết Lạc không kịp chờ tới sinh thân năm trăm tuổi thì đã nhập ma, cha mẹ không thể làm gì khác, đành phải thu hồi hồn phách của tỳ tỳ, đưa tỳ tỳ đi đầu thai. Sau đó, mẹ sinh ta ra, về sau thì hóa Thần.

- Ma chủng?

- Chính là mầm mống yêu ma, nhưng chỉ cần có Hồ châu của mình thì sẽ không sao.

Ta đột nhiên nghĩ tới một vấn đề:

- Nói vậy, tỳ tỳ mang theo ma chủng từ trong bụng mẹ đi ra, vậy trên người con có phải cũng có thứ đó hay không?

- Không có, không có. Năm đó, con vừa sinh ra đã được kiểm tra cẩn thận, hoàn toàn không có.

Đối với một người tỳ tỳ đột nhiên xuất hiện, ta cảm thấy rất không quen. Dù sao trước đây ta cũng chưa từng nghe ai đề cập đến chuyện này.

- Lúc đó không ai dám chắc Tuyết Lạc có thể trở lại hay không, cho nên đều thống nhất không nhắc tới chuyện này.

- Cửu Nhan cũng biết chuyện này ư?

- Đương nhiên rồi. Hắn ở lại Thanh Khâu nhiều năm như vậy chính là để đợi Tuyết Lạc đầu thai.

Chờ Tuyết Lạc đầu thai?

- Vì sao? - Ta quay đầu, mở to mắt nhìn Thanh Di.

- Năm đó, Tuyết Lạc đã định thân cùng Cửu Nhan. Chỉ là đáng tiếc...

Định thân?

Thân thể ta thoáng chốc như bị người ta đánh đổ:

- Cửu Nhan nói...chàng một mực chờ đợi một người, chính là chờ Tuyết Lạc sao?

- Ừm. Có lẽ vậy. - Thanh Di nhìn dáng vẻ ngây ngốc của ta, cảm thấy hơi kỳ lạ, - A Ly làm sao thế?

Nói vậy, Cửu Nhan xem như là nửa tỳ phu của ta?

Ta mờ mịt ngẩng đầu:

- Thanh Di, giờ Tuyết Lạc trở về, Cửu Nhan sẽ thành thân với tỳ ấy sao?

- Không phải con nói Tuyết Lạc đã thành sư muội của con sao? Có lẽ Cửu Nhan cũng muốn đợi nàng lớn lên chút nữa rồi tính. Hôn sự năm đó, Cửu Nhan nhất quyết không chịu hủy bỏ, còn nói Tuyết Lạc chắc chắn sẽ trở về. Bây giờ xem ra ngày hắn chờ rốt cuộc cũng đến rồi. - Thanh Di vui vẻ nói.

Ta ngơ ngác chôn chân tại chỗ. Người Cửu Nhan chờ là Tuyết Lạc, người có hôn ước với Cửu Nhan cũng là Tuyết Lạc.

Ta cuộn người trên giường, kéo chăn phủ lên thân mình:

- Thanh Di, A Ly cảm thấy hơi mệt.

- Mệt? - Thanh Di vỗ vỗ vai ta, - Vậy con ngủ mộ lát, bao giờ ăn cơm ta sẽ gọi con dậy.

Ta nhỏ giọng ừ một tiếng.

Thanh Di đi ra, đóng cửa lại, ta vùi đầu vào trong chăn, rất lâu sau đó cũng không nhúc nhích.

Tuyết Lạc trở về rồi, A Ly phải làm sao bây giờ...

...

Ta sa sút tinh thần nhiều ngày liên tiếp, thật sự là bị tin tức kia làm cho choáng váng.

Thanh Di lo lắng nhìn ta, hỏi:

- Con bị bệnh sao? - Nói rồi, nàng đặt tay lên trán ta, - Con khó chịu ở đâu?

- Khó chịu trong lòng... - Ta rầu rĩ nói.

Thanh Di nghe vậy cũng mơ hồ hiểu được.

- Con thích sự phụ, Thanh Di biết, nhưng sự phụ cũng đâu phải của một mình con. Thanh Di nghe nói thân thể Tuyết Lạc không tốt, sự phụ con chăm sóc nàng cũng là việc nên làm.

Thanh Di chẳng biết gì cả!

Ta giữ chặt chần, không để ý đến nàng nữa.

Thanh Di cười nói:

- Đứa nhỏ này, không thể keo kiệt như thế được.

- Con không phải đứa nhỏ. - Còn có mấy năm nữa là ta tròn năm trăm tuổi rồi.

!!!

Đúng rồi! Tuyết Lạc chẳng quá chỉ là một đứa trẻ con thôi!

Ta ngồi bật dậy - Nàng chỉ là một đứa nhóc, Cửu Nhan cũng không thể muốn cưới liền cưới, còn ta thì đã lớn rồi. Trước khi Tuyết Lạc thành niên, ta vẫn còn cơ hội. Bởi vì ta là hồ ly đẹp nhất Thanh Khâu, cho nên Cửu Nhan nhất định sẽ thích ta! Còn nữa, một kẻ dễ dàng từ bỏ thì không phải một hồ ly tốt!

Nhìn thấy ta đột nhiên có tinh thần, Thanh Di cảm thấy cực kỳ khó hiểu. Ta cười toét miệng, ôm chầm lấy nàng:

- Thanh Di! Cảm ơn cô cô!

Nói rồi, ta xuống khỏi giường, rất nhanh đã y trang gọn gàng, bộ dạng xun xoe chạy đi tìm Cửu Nhan - Đã mấy ngày ta không gặp chàng rồi!

Có điều, vừa tới nơi, một cảnh tượng khó chịu đã đập vào mắt ta.

Trong sân, Cửu Nhan đang ôm tiểu nha đầu kia dạy nàng viết chữ. Tướng mạo Cửu Nhan không cần phải nói, phong lưu thanh nhã, mày kiếm mũi cao, toàn thân đều tỏa ra tiên khí. Nha đầu kia thì da trắng như tuyết, nhìn đi nhìn lại vẫn không thấy tí huyết sắc nào, nhưng mà ngũ quan tinh xảo, nhỏ bé xanh xao khiến người ta thương xót. Khung cảnh lúc này cũng rất đẹp, bốn phía gió thổi vi vu, dương liễu tung bay, Thanh Khâu mỹ cảnh, nhìn qua cực kỳ vui mắt! Nhưng mà...nha đầu kia lại không phải A Ly, cho nên ta nhìn thế nào cũng cảm thấy đáng ghét!

- Cửu Nhan. - Ta cong môi cười, gọi tên chàng rồi vui vẻ vọt tới.

Nếu đã muốn ra sức thực hiện, thì đương nhiên phải bày ra bộ dáng đẹp nhất.

Thanh Di nói lúc ta cười lộ lên rất đẹp, mà đám tiểu hồ ly ở Thanh Khâu lúc nào cũng bị nụ cười của ta làm cho lóa mắt. Vậy nên, ta rất tự tin với nụ cười của mình.

Cửu Nhan nghe thấy tiếng ta liền ngẩng đầu nhìn về phía này, khẽ mỉm cười:

- A Ly tới đó à?

Quả nhiên là Cửu Nhan, cười lên một dạng vân đạm phong khinh, cực kỳ đẹp mắt.

- Nguyệt Dao tỷ tỷ. - Tiểu Nha đầu kia ngồi trong lòng Cửu Nhan, hớn hờ cất tiếng chào ta.

Ta gật đầu lấy lệ - Tình địch chính là tình địch. Cho dù người này có là tỷ tỷ của ta, ta cũng sẽ không khách khí với nàng.

- Cửu Nhan, nghe nói đào ở phía Đông Thanh Khâu đã chín rồi, chúng ta đi hái một ít được không? - Ta tiến lên, kéo ống tay áo chàng làm nũng.

Chàng nghe xong, cúi đầu cười hỏi tiểu nha đầu trước ngực:

- Tuyết Lạc có thích ăn đào không?

- Có ạ! - Nha đầu kia hài lòng gật đầu.

- Được, vậy chúng ta đi thôi. - Nhìn về mặt chờ mong của Tuyết Lạc, nụ cười Cửu Nhan chợt nhuốm vẻ ôn nhu.

Bàn tay ta đặt trên áo chàng cứng đờ:

- Được, đi thôi.

Cửu Nhan ôm lấy Tuyết Lạc, bay lên đám mây, rồi lại quay đầu nhìn ta:

- A Ly, sao vẫn đứng ở đó thế?

Ta niệm thuật pháp, cười mây đi sau hai người họ. Tuyết Lạc dựa vào vai Cửu Nhan, vui vẻ vẫy tay với ta:

- Nguyệt Dao tỷ tỷ, nhanh lên một chút, nhanh lên một chút!

Cửu Nhan ôm lấy nàng, dịu giọng nói:

- Tuyết Lạc vội như vậy cơ à?

Ta đứng trên đụn mây, đột nhiên hiểu được thế nào là lạc lõng. Không ngừng tự động viên bản thân - A Ly, từ từ rồi sẽ đến đích.

Nghĩ vậy, ta cười tươi nhìn Cửu Nhan:

- Cửu Nhan, chờ lát nữa chúng ta hái thêm một ít măng về được không?

- Ăn nhiều quá cẩn thận trương bụng đó.

- Không sao, hái về ăn dần thôi. Tuyết Lạc có chịu không?

- Có! Có!

- Đúng là quý tham ăn! - Cửu Nhan mỉm cười, khẽ búng mũi Tuyết Lạc. Tuyết Lạc lè lưỡi, tiếp tục dựa vào người chàng.

Làm thế nào bây giờ? Hiện tại ta đang cực kỳ kích động, thật muốn lôi Tuyết Lạc ra khỏi người chàng! Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thanh Khâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Mỗi nghìn năm, tộc Phụng Hoàng lại sinh ra một căn Phụng linh. Phụng hoàng năng lực càng lớn, Phụng linh lại càng trân quý, có thể dùng để đề cao pháp lực, hồi sinh người chết. Tính ra, năm nay Cửu Nhan cũng đã hơn ngàn tuổi, thế nên cũng đã có một căn Phụng linh rồi. Chàng từng cho ta xem một lần, Phụng linh của chàng có hai màu vàng bạc, so với cầu vòng còn đẹp hơn rất nhiều. Ta từng xin chàng nhiều lần, vậy mà chàng chẳng chịu cho ta. Đúng thật là keo kiệt!

Phụng linh không giống Hồ châu, bởi Phụng hoàng muốn trùng tu thân thể đều phải tắm lửa trùng sinh, thế nên Phụng linh thực sự là bảo bối. Ta từng than vãn chuyện đó với Thanh Di, Thanh Di nói với ta, Phụng linh của Cửu Nhan nghìn năm mới có một, nếu như đưa ta chơi, vạn nhất làm hỏng thì biết làm thế nào?

Cắt! Ta cảm thấy rất rất không phục. Hồ châu của ta chẳng phải cũng là nghìn năm mới có hai cái sao? Nếu như Cửu Nhan muốn, ta nhất định sẽ không ngần ngại mà cho chàng. Lại nói, ta cũng đâu phải trẻ danh ba tuổi, Phụng linh cũng chẳng phải đồng nát, làm gì có chuyện dễ dàng nghịch hỏng như thế. Cho nên chỉ có một lý do: Cửu Nhan chính là một tên keo kiệt!

Bởi vì chuyện này, ta đã suy nghĩ rất lâu.

Thế nhưng, mãi tới bây giờ ta mới biết được, Cửu Nhan không cho ta Phụng linh là vì một người khác.

Khoảnh khắc ta nhìn thấy Phụng linh cắm trên búi tóc của Tuyết Lạc, ta đã bị sự đồ kị làm mê muội đầu óc, ta vội kéo nàng qua một bên:

- Phụng linh trên đầu muội là ở đâu ra?

- Sư phụ đưa cho muội, bảo muội ngày nào cũng phải mang theo.

Ta hít sâu một hơi, cười nói với nàng:

- Tuyết Lạc, sư tỷ có thể xem qua Phụng linh này của muội không?

Tiểu nha đầu cười, gạt đầu:

- Nguyệt Dao tỷ tỷ cứ xem đi.

Ta vươn tay cầm lấy Phụng linh từng ở bên Cửu Nhan bấy lâu kia, lúc cầm nó trên tay, ta gần như đã có suy nghĩ không trả lại thứ này cho Tuyết Lạc nữa. Nhưng mà, ý niệm này vừa lóe lên, Phụng linh đã lập tức bị một bàn tay thon dài cầm lấy.

Cửu Nhan cầm Phụng linh về lại búi tóc Tuyết Lạc:

- Tuyết Lạc, về sau không được bỏ Phụng linh ra nữa.

- Con...con chỉ muốn nhìn một chút... - Ta nhẹ giọng nói.

Cửu Nhan xoay người nhìn ta, như là giải thích:

- A Ly. Thân thể Tuyết Lạc không tốt, cần có Phụng linh cố bản bồi nguyên*, cho nên vì sư...

(*cố bản bồi nguyên: bồi dưỡng thân thể, tinh thần.)

- Con biết. - Ta cười, khoát khoát tay, - Thân thể sư muội mới quan trọng.

Cửu Nhan vui vẻ mỉm cười, nắm tay Tuyết Lạc:

- Tuyết Lạc phải uống thuốc rồi.

Ta gật đầu:

- A Ly về trước, sư muội nghỉ ngơi cho tốt nhé! - Nói rồi, ta vội vã chạy ra.

Đứng trên đám mây nhìn gian nhà của Cửu Nhan ngày càng xa, ta rốt cuộc hiểu được, Cửu Nhan đã không còn là của riêng mình ta nữa rồi.

À không, cho tới bây giờ, chàng vẫn chưa từng là của ta...

...

Hôm nay, ta len lén chuồn khỏi Thanh Khâu, một mình chạy đến thôn trấn ở nhân gian.

Đây cũng không phải lần đầu ta làm chuyện này, nhân gian có rất nhiều đồ tốt và món ăn ngon. Lần đầu tiên ta tới đây là do lục vĩ ca ca dẫn ta đi, trước khi đi, huynh ấy còn đặc biệt làm phép, biến ta thành một tiểu ca, lại còn là một tiểu ca tướng mạo cực kỳ bình thường. Ta hỏi huynh ấy vì sao phải làm vậy, huynh ấy nói dung mạo hồ tộc quá mỹ mạo, đi đến nhân gian sẽ gây nhiều phiền phức.

Có lần đầu tiên thì đương nhiên có lần thứ hai, sau lần đó đều là ta tự mình chạy ra ngoài. Một ngày ở Thanh Khâu bằng cả tháng ở nhân gian, vậy nên chỉ cần cẩn thận, ta có đi chơi vài ngày cũng không thành vấn đề, Thanh Di sẽ không phát hiện. Hơn nữa, hiện giờ tâm tư của sư phụ đều ở trên người Tuyết Lạc, đương nhiên sẽ không để ý đến ta...

Ăn xong giò Đông Pha ở tiệm rượu Đề Nhất, hoành thánh ở Lý gia, khoai nướng ở chỗ Mã tiểu ca cùng mấy túi mứt quả mua trên đường, ta mới hài lòng, toan tìm một quán trọ đánh một giấc thật đã.

- Vị tiểu ca này cũng len lén trốn ra ngoài chơi có đúng không? - Phía sau chột truyền tới một giọng nói thanh thúy.

Ta nhìn lại, phát hiện người nọ là một công tử cũng dùng thuật biến thân, trên người hắn còn có một vòng vàng kim nhàn nhạt.

Không chút suy nghĩ, ta hỏi:

- Ngươi là người tộc nào?

Chắc là không nghĩ ta thẳng thắn như vậy, hắn sững sờ một lát, sau đó đáp lại ta:

- Long tộc ở Đông Hải. Không biết tiểu ca là...

Long tộc? Chính là cái loài giống hệt con sấu khổng lồ ấy hả?

- Ta tới từ Thanh Khâu. - Ta tò mò kéo kéo hắn, hai mắt sáng rực, - Nguyên hình của ngươi có phải là rất lớn không?

- Cũng không phải rất lớn...

- Nghe nói các người sinh trứng. Trứng rồng lớn bằng nào thế?

- Lúc mới sinh ra thì rất nhỏ.

- Ô! Vậy con rồng bị Na Tra đánh chết trong truyền thuyết có phải người thân của ngươi không?

- Cũng không phải quá quen thuộc... - Long công tử xem ra đã bị ta hỏi tới nỗi cảm nín. Nhưng khó khăn lắm mới nhìn thấy một kẻ ở Long tộc, vấn đề cần hỏi đâu thế ít như vậy? Cuối cùng, Long công tử đành cắt ngang lời ta, - Mọi người đều là tới nhân gian tìm thú vui, đừng nên hỏi những chuyện không đâu như thế.

Sau đó, Long công tử dẫn ta tới một chỗ mà trước kia ta chưa từng đến - Thanh Phong Các.

Ngươi nói xem, tại sao nhân gian lại có nhiều nữ tử nhan sắc bình thường như vậy muốn đi hầu hạ nam nhân cơ chứ?

Long công tử bị những cô nương kia vây vào giữa, thành ra gương mặt đỏ bừng lên. Nửa ngày qua đi ta mới biết được hóa ra đây cũng là lần đầu tiên hấn tới nơi này, thế mà còn đòi tỏ vẻ lão luyện trước mặt ta. Trong đám đông, có một nữ tử bạo gan sờ ngực hấn, khiến cho Long công tử sợ tới nỗi nhảy dựng lên, vội vội vàng vàng đặt một thỏi vàng lên bàn rồi kéo ta đi.

Ai! Chi phí ở nhân gian đâu có đắt tới vậy! Ngươi đúng là cái đồ phá gia chi tử mà! - Ta lưu luyến nhìn đỉnh vàng, sau đó bị hấn kéo ra khỏi cửa, một đường chạy tới ngoại thành.

Hai bạn ta đứng nghỉ dưới một gốc đại thụ ở ngoại thành. Ta vỗ vỗ vai hấn:

- Ngươi cảm thấy tướng mạo mấy cô nương kia thế nào?

- Cũng, cũng không tệ lắm... - Hấn có chút ngượng ngùng, ngay cả nói đều cả lăm.

- Các nàng còn kém xa người ở Thanh Khâu bọn ta. - Ta dương dương tự đắc, - Nhất là tiểu công chúa Nguyệt Dao của Thanh Khâu, đẹp tới nỗi khiến cho người thần đều cảm phần. - Ta nói, trong lòng thầm nghĩ: Không biết thế này có gọi là tự biên tự diễn không nhỉ? Mà kệ đi, cũng có ai quản đâu!

Long công tử gật đầu:

- Ủ, ta cũng nghe nói rồi. Mẹ ta còn nói, về sau sẽ giúp ta hỏi nàng làm vợ.

Nếu như bây giờ trong miệng ta có một ngọn cỏ, ta nhất định sẽ phun lên mặt hấn:

- Ngươi muốn lấy Nguyệt Dao làm vợ?

- Phải. Mẹ ta muốn giúp ta lấy cô nương xinh đẹp nhất làm vợ.

Ý của hấn là nữ nhân đẹp nhất trên đời này không ai khác ngoài Nguyệt Dao ta, ta nghe được có chút vui mừng, đáp:

- Đúng thế!

- Được rồi, còn chưa hỏi tên ngươi là gì?

- A Ly, ngươi cứ gọi ta là A Ly là được.

- A Ly, ta tên Bạch Vũ, Vũ trong hạ vũ.

- Không phải Long tộc đều mang họ Long sao?

- Mẹ ta họ Bạch, ta theo họ bà ấy.

Chúng ta nói chuyện dưới tàng cây hồi lâu, sau cùng tìm một nhà trọ ở tạm. Long công tử này nguyên lai là con thứ hai của Long vương Đông Hải, lại còn nhỏ hơn ta cả trăm tuổi. Ta chỉ bảo hấn gọi ta là A Ly, còn những thứ khác không hề nhắc tới. Với cả, hiện tại ta còn đang biến thành một nam nhân, hấn hấn không thể ngờ rằng ta chính là Nguyệt Dao nghiêng nước nghiêng thành kia đâu, ha ha.

Lần này, ta ở lại nhân gian chừng mười ngày, hai chúng ta thành công trở thành huynh đệ tốt. Ta hỏi rất nhiều chuyện về người mẹ có con mất tình tương kia của hấn, còn về phần phụ nhân tương lai của hấn, ta chẳng thèm quan tâm, ta còn muốn gả cho Cửu Nhan cơ mà!

Lúc chia tay, Long công tử đặc biệt quyến luyến ta. Thực ra, ta cũng hơi không nỡ rời xa hấn. Thế nhưng đã lâu không thấy Cửu Nhan, ta vô cùng nhớ chàng, thế nên ta chỉ quay sang nhìn Long công tử, vẫy tay một cái rồi cười mây bay đi.

Khi ngang qua một đỉnh núi, ta đứng từ trên mây nhìn thấy một ít trái cây đỏ hồng, vẻ ngoài cực kỳ quyến rũ người khác. Thế nên, ta bèn nhảy xuống, chạy vào trong rừng hái không ít trái cây, sau đó hào hứng đi về Thanh Khâu.

- Tiểu nha đầu, quả này của lão phu không thể tùy tiện hái như thế.

Ta nhìn lại, thấy một ông lão râu tóc bạc phơ đang chống gậy nhìn ta. Chẳng lẽ ông ấy là chủ nhân của khu vườn này? Ta đỏ mặt, nói:

- Thật ngại quá, chỗ quả này bao nhiêu tiền, ta sẽ trả cho ông.

Ông lão kia nhìn ta nửa ngày, sau đó thờ dài:

- Thôi, người đi đi. - Ta cố chấp đưa tiền, ông lão vẫn không chịu nhận, cuối cùng còn biến mất ngay trước mắt ta - Lẽ nào ông ta cũng là một người tu tiên. Ta bắt lực thờ dài, không thể làm gì khác hơn là đặt tiền dưới tàng cây, một lần nữa cười mây về nhà.

Rất rất lâu về sau, ta mới biết người ta gặp hôm đó là lão Vô Cực, ông ta có thể nhìn thấu hết thấy nhân quả thế gian. Mà tiếng thờ dài của ông ta khi đó chính là dành cho số mệnh của ta sau này... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Thanh Khâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Càng gần sinh thần thứ năm trăm, ta càng tâm thần bất định - Vậy là đã sắp thành niên rồi cơ à...

Thanh Di nói sinh thần lần này sẽ làm lớn một chút, mời tất cả người ở Thanh Khâu tới dự.

Hôm đó, ta vui vẻ chạy tới đưa thiệp mời cho Cửu Nhan, lại thấy gian nhà của chàng đóng chặt cửa.

Lại không ở nhà sao?

Ta bước lên, gõ cửa gọi:

- Cửu Nhan? Tuyết Lạc?

Kéo kẹt...

Cánh cửa mở ra, Tuyết Lạc đứng trước mặt ta, vẻ mặt có chút kỳ quái, con mắt chăm chăm nhìn ta, không có bất kỳ biểu tình gì.

- Tuyết Lạc... Sư phụ muội có ở đây không?

Nàng khẽ ngẩng đầu, hai mắt đột nhiên nhuộm màu đỏ thẫm. Ta bị dọa phải lui về sau mấy bước:

- Tuyết Lạc. - Ta thử gọi tên nàng. - Muội sao thế?

- A Ly! Tránh ra! - Phía sau truyền tới giọng nói căng thẳng của Cửu Nhan. Ta quay đầu theo bản năng, chợt cảm thấy tay trái nhói đau.

Tuyết Lạc há to miệng, cắn mạnh lên tay ta. Bởi vì đau đớn, ta giờ tay phải lên, đánh xuống một chưởng, khiến cho Tuyết Lạc bay ra một khoảng.

- Tuyết Lạc! - Cửu Nhan vội vã chạy lại ôm lấy Tuyết Lạc đã nằm yên không nhúc nhích.

- Con... con không cố ý. Muội ấy đột nhiên cắn con, con chỉ là...

Cửu Nhan không thèm nhìn ta, ôm Tuyết Lạc bước vội vào phòng.

Ta đứng lặng tại chỗ, nhìn cánh cửa kia đóng sập trước mắt. Cửu Nhan... chàng tức giận ư?

Ta đặt thiệp mời trước cửa phòng chàng.

Cửu Nhan, nửa tháng nữa là tới sinh nhật ta rồi!

Tay trái của ta bị cắn tới da bong thịt tróc, máu tươi chảy dọc ngón tay, tí tách rơi xuống mặt đất, tạo thành vô vàng đóa hoa đỏ rực, một luồng khí đen không thể thấy len lỏi qua vết thương, chui vào cơ thể ta...

....

Sau ngày hôm đó, ta không gặp lại Cửu Nhan nữa.

Ngay cả sinh thần năm trăm tuổi của ta, Cửu Nhan cũng không tới.

Khoảnh khắc ta biến thành hồ tiên đẹp nhất Thanh Khâu, Cửu Nhan lại không phải người đầu tiên nhìn thấy.

Trong tấm gương, ta eo nhỏ chân thon, có lồi có lõm, mi tâm có tiên ngân đồ rực như lửa, càng khiến khuôn mặt ta trở nên kiều mỹ.

Sinh thần lần này của ta vô cùng nào nhiệt, người tới không sao đếm xuể. Tiểu công chúa của Thanh Khâu trưởng thành, các môn các phái đều cử người tới chúc. Thanh Di tươi cười tiếp đãi khách khứa. Trước đó, cô cô đã nói với ta, chỉ cần ta trưởng thành, nhất định sẽ trở thành nàng dâu quý báu trong mắt kẻ khác. Bởi thế, những người tới đây hôm nay e rằng đều có ý đó.

Quả nhiên, hai vợ chồng Long Vương cũng có tới, đi cùng bọn họ chính là Bạch Vũ kia. Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy diện mạo thật của Bạch Vũ, tuy là vẫn hơi non nớt, nhưng vừa nhìn đã biết là một mỹ nam. Bạch Vũ vừa nhìn thấy ta đã đỏ bừng mặt, ngay đến mẹ hắn cũng hai mắt sáng rực, một đường đi tới, kéo ta sang một bên trò chuyện:

- Nguyệt Dao quả nhiên xinh đẹp, nếu như ta có thể có một đứa con dâu như con, chắc chắn sẽ vui sướng tới nỗi không ngủ được.

Thanh Di đứng một bên cười nói:

- Để Bạch phu nhân chê cười rồi.

Bên kia, Bạch Vũ nhìn ta đến ngẩn người. Nghĩ tới dịp dạo chơi nhân gian khi trước cùng hắn, ta đối với hắn rất có hảo cảm, cho nên lúc này mới mỉm cười một cái. Sau khi đứa nhỏ kia nhìn thấy ta cười thì ngây ngẩn hồi lâu, sau đó ngượng ngùng cúi đầu, rồi lại len lén đưa mắt nhìn ta.

Haizzz...Chỉ trách sức quyến rũ của ta quá lớn mà thôi!

Trong yến hội, tất cả mọi người đều rất nhiệt tình, hết giỏ quà này tới giỏ quà khác được đưa tới trước mặt ta. Trên mặt ta trước sau treo một nụ cười xán lạn, đối với ai cũng lễ phép mỉm cười. Thế nhưng, trong lòng ta cảm thấy cực kỳ mất mát, bởi cho tới một khắc cuối cùng của yến hội, người ta muốn gặp nhất vẫn không tới.

Hôm nay là sinh thần, cũng là ngày quan trọng nhất của A Ly... Cửu Nhan, vì sao chàng lại không đến?

...

Đêm đó, ta trần trọc trên giường, không sao đi vào giấc ngủ. Nhớ tới “kế hoạch to lớn” kia, ta từ trên giường ngồi bật dậy.

....Chờ tới sinh thần năm trăm tuổi, nhất định ta sẽ nói với Cửu Nhan, nói cho chàng biết, hồ tiên đẹp nhất Thanh Khâu - A Ly - vừa ý chàng....

Ta mặc bộ váy màu hồng nhạt đẹp nhất của mình, vẽ mây to môi rồi mới cười mây đến chỗ ở của Cửu Nhan.

Ta gõ cửa vài tiếng, Cửu Nhan đã bước ra, sắc mặt chàng có chút tiêu tụy.

Khi chàng nhìn thấy ta thì hơi ngẩn người, sau đó nói:

- A Ly đã trưởng thành rồi. Mấy ngày nay vì sự qua bận rộn, cho nên...

- Không sao. - Ta cười nói, - Cửu Nhan, A Ly có xinh đẹp không?

- A Ly rất xinh đẹp. - Cửu Nhan đáp lời ta bằng một giọng vô cùng cung chiêu, hệt như đang dỗ dành một đứa trẻ.

- Cửu Nhan có thích ta không? - Ta nhìn chàng, si ngốc mà nhìn chàng.

- Thích.

Nghe được chữ này, ta vui vẻ không sao kể xiết:

- Cửu Nhan, ta cũng thích Cửu Nhan. Cửu Nhan cưới ta có được không?

Nghe đến đây, Cửu Nhan chậm rãi thu lại nét cười trên môi:

- A Ly, ta là sư phụ của con.

- Không sao hết, chẳng phải có rất nhiều cặp phu thê trước lúc lấy nhau cũng có quan hệ sư đồ sao? - Ta vươn tay muốn kéo ống tay áo chàng, lại bị chàng nhanh nhẹn tránh qua một bên.

Hàng mày tinh tế của Cửu Nhan nhíu lại:

- Ta sẽ không cưới con.

- Cửu Nhan... - Ta ngơ ngác nhìn chàng, - Không phải chàng đã nói thích ta sao?

- Đó chỉ là tình nghĩa sư đồ mà thôi. - Chàng nói, giọng lạnh lùng hơn bao giờ hết.

Trong đầu ta chợt hiện lên hình ảnh chàng ôm Tuyết Lạc rồi đi, bỏ lại mình ta bơ vơ một chỗ. Ta không khống chế được mà cao giọng hỏi:

- Tuyết Lạc đâu? Tuyết Lạc cũng là đồ đệ của chàng, chàng có dám thề sẽ không cưới Tuyết Lạc không?

- Chuyện này không liên quan tới Tuyết Lạc.

- Tại sao lại không liên quan?... Nàng là tỷ tỷ của ta, chẳng phải trước kia chàng từng có hôn ước với tỷ ấy sao?

Cửu Nhan giật mình, sau đó nghiêm mặt nói với ta:

- A Ly đã biết vậy, hẳn cũng hiểu rõ nguyên nhân ta không thể cưới con rồi.

- Nhưng giờ tỷ ấy chỉ là một đứa nhỏ.

- Ta có thể chờ.

Cửu Nhan nói xong thì xoay người, đưa lưng về phía ta.

Ta hoảng hốt nhào tới, ôm chặt lấy chàng từ phía sau:

- Vì sao không phải là ta...

Ngón tay ta bị chàng gỡ ra, nhưng ta vẫn cố chấp ôm chặt lấy chàng:

- Vì sao không phải là ta... - Giọng nói của ta đã có phần nghẹn ngào. Chàng dừng động tác, mặc cho ta ôm. Ta cho rằng sự tình có cơ hội xoay chuyển, mong đợi cựa đầu lên lưng chàng, ngây ngốc đứng yên.

Rất lâu sau đó, Cửu Nhan mới cất tiếng lần nữa:

- A Ly, con vẫn là nên về đi thôi. Sau này cũng đừng tới đây nữa. - Nói rồi, chàng gỡ tay ta ra, đóng sập cửa lớn ngay trước mắt ta.

Một khắc này, khi cánh cửa kia đóng lại, cũng là lúc chàng đẩy ta ra khỏi thế giới của chàng.

Thế giới của chàng không cần có A Ly. Bây giờ không cần, sau này càng không cần...

Nỗi buồn không sao khống chế trào dâng trong lồng ngực, ta cắn môi, để mặc cho nước mắt rơi xuống.

Thanh Di nói ta là mỹ nhân, là mỹ nhân đứng đầu Hồ tộc. Như vậy...có phải khi khóc cũng rất dễ nhìn hay không?

Xinh đẹp như vậy, thích chàng như vậy.

Cửu Nhan, chàng biết có biết bao người muốn cưới ta hay không?

Cửu Nhan, chàng là kẻ có phúc không biết hưởng!

Cửu Nhan, sau này chàng có hối hận hay không...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Khâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Gần đây, tâm tình của ta ngày càng lên xuống thất thường. Mặc dù vừa mới thất tình, nhưng ta vẫn mơ hồ cảm thấy bản thân có gì đó không đúng. Nhất là mỗi khi Thanh Di mang cơm canh đến cho ta, ta càng thêm xác thực chuyện ta không sao khống chế được bản thân.

Ta lén lút đi tìm đại phu của Thanh Khâu - Hồ Ly lão quân.

Bà ấy nói cho ta biết, trong cơ thể ta có ma chùng. Lão quân nói ma chùng của ta không sâu, nếu không có chuyện gì xảy ra thì chống đỡ bảy, tám trăm năm cũng không thành vấn đề, còn nếu muốn giải quyết tận gốc thì chỉ cần dùng Hồ châu kết ra thân thể mới là được. Lão quân hỏi ta tại sao lại dính vào ma chùng, ta thầm nghĩ là do ngày đó Tuyết Lạc đã cắn ta một cái, nhưng cũng không nói cho lão quân nghe, chỉ viện cớ là mình đi nhân gian du ngoạn,

không cần thận nên dính vào. Chuyện ma chùng nói lớn thì không lớn, nói nhỏ cũng chẳng nhỏ. Cũng may giờ ta đã đủ năm trăm tuổi, chỉ cần qua một tháng nữa là có thể kết ra viên Hồ châu đầu tiên rồi.

Bởi không muốn để Thanh Di lo lắng nên ta không có nói với nàng chuyện này. Dù sao cũng chẳng phải chuyện lớn, có đúng không nào?

Thế nhưng, cuối cùng Thanh Di vẫn biết, bởi nàng phát hiện biểu hiện của ta có điểm không đúng nên mới lên lút đi hỏi lão quân. Có điều, giờ ta đã năm trăm tuổi, có Hồ châu thì nào phải sợ chuyện gì!

Rốt cuộc vẫn bị Thanh Di dạy dỗ một trận, nói ta tại sao lại bất cẩn như vậy, để bản thân dính vào ma chùng?

Ta ngoan ngoãn không cãi dù chỉ một câu, cuối cùng còn ôm lấy nàng:

- Thanh Di, chẳng phải con sắp có Hồ châu rồi sao? Con sẽ ổn thôi mà.

Cách ngày Hồ châu của ta thành hình không còn bao lâu.

....

Cửu Nhan nói ta không nên đến tìm chàng nữa, nhưng ai ngờ chàng lại tới tìm ta.

- A Ly, Tuyết Lạc không ổn rồi. - Đây là câu đầu tiên mà Cửu Nhan nói với ta. Ta và Tuyết Lạc vốn là tỷ muội, vậy nên Hồ châu của ta có thể dùng trên người nàng.

Ta nở nụ cười - Quả nhiên là vì Tuyết Lạc.

Hồ châu, viên Hồ châu năm trăm năm mới có một là bản mệnh pháp bảo của ta, nếu như đưa lại cho Tuyết Lạc, nàng đương nhiên có thể dùng nó đúc lại thân thể, tách ma chùng mang theo từ trong bụng mẹ để kéo dài tính mạng, mà ta, chẳng qua chỉ là bỏ đi một phần sinh mệnh mà thôi. Chỉ cần ta chờ tới sinh thần nghìn tuổi, một viên Hồ châu mới hình thành, tất cả sẽ lại ổn thỏa như cũ. Đây chính là ý của Cửu Nhan!

Nhưng mà...chàng đâu biết, ta cũng dính vào ma chùng rồi!

Có điều, hiện giờ e rằng một năm Tuyết Lạc cũng không chịu đựng nổi, cho dù ta có mang sự thật nói Cửu Nhan nghe, chàng chắc chắn cũng cầu ta cứu Tuyết Lạc trước, bởi ta chỉ cần bình an trải qua năm trăm năm là sẽ ổn cả.

Năm trăm năm, nói dài không dài lắm, bảo ngắn cũng không ngắn lắm,... ít nhất...tốt hơn nhiều so với Tuyết Lạc.

- Ta cho chàng Hồ châu, nhưng chàng phải đáp ứng ta một điều kiện.

- Yêu cầu gì?

Ta ngửa đầu nhìn chàng:

- Chàng cưới ta.

- A Ly... - Chàng bắt đắ dĩ nhìn ta.

Thật ra, ta làm thế chỉ vì muốn biết chàng có thể đáp ứng hay không, có thể bằng lòng ở bên ta vì Tuyết Lạc hay không. Mặc dù ba ngày trước, chàng vừa mới nói với ta, chàng đối với ta chỉ có tình nghĩa sư đồ. Ta cũng biết chàng một mực chờ đợi tỷ tỷ, nhưng chẳng phải tỷ tỷ đã chết rồi hay sao? Coi như Tuyết Lạc kia là do tỷ tỷ ta chuyển thể mà thành, nhưng nàng cũng đã không phải Tuyết Lạc khi xưa nữa, nàng ngay cả hồ tiên nhất tộc cũng không phải, dựa vào cái gì mà vừa xuất hiện đã cướp mất Cửu Nhan của ta? Bại bởi tay nàng, A Ly không thể tiếp nhận!

- Chỉ cần chàng đáp ứng yêu cầu này, ba ngày sau ta sẽ giao Hồ châu cho chàng.

- Ta nói ra bằng vẻ đơn giản dễ dàng, nhưng thực ra trong lòng cực kỳ căng thẳng, yên lặng chờ đợi đáp án của chàng.

Chàng nhắm nghiền mắt, hồi lâu sau mới bật ra một chữ:

- Được!

Chàng đồng ý ư...

Ta gượng cười, nói:

- Ba ngày sau, ta sẽ đưa Hồ châu tới.

- Đa tạ. - Vẻ mặt của chàng rất mất tự nhiên, cuối cùng không thèm nhìn ta lấy một cái, trực tiếp xoay người rồi đi.

Ta nhìn bóng lưng chàng, lầm bầm gọi:

- Cừu Nhan...Chàng đến cùng có từng thích ta hay chưa? Thân người chàng cứng đờ, sau đó tiện đà cất bước đi tiếp:

- Vấn đề này, trước kia ta đã đáp qua.

Bóng trắng biến mất sau rặng liễu, ta ngây ngốc đứng rất lâu ở nơi đó.

Chàng hẳn là rất tức giận! Ta dùng Hồ châu uy hiếp chàng, vậy nên chàng giận ta không biết tốt xấu.

Chàng đã đáp ứng sẽ cưới ta, nhưng ta một chút cũng không thấy vui. Bởi vì, chàng không phải đáp ứng vì ta, mà là vì Tuyết Lạc. Chàng vì Tuyết Lạc, thậm chí nguyện ý thành hôn với một người mà chàng chỉ coi là đồ đệ... Ta nở nụ cười, cũng chẳng hiểu vì sao lại có thể cười, chỉ là cảm thấy nụ cười này ngập đầy đau khổ.

Từ giây phút bằng lòng đưa Hồ châu cho chàng, ta đã không còn đường lui nữa rồi.

Ma chùng, động tình càng sâu, ma khí càng thịnh.

Không có Hồ châu che chở, nếu như ta muốn sống tiếp, sống qua năm trăm tiếp theo này, thì nhất định phải loại bỏ tình cảm khắc cốt ghi tâm kia. Vừa rồi ta nói muốn chàng cưới ta, chẳng qua là bởi không cam lòng mà thôi.

Tất cả kết thúc, chỉ cần ta giải thích mọi chuyện, ai cũng sẽ vui vẻ.

Từ nay về sau, A Ly sẽ không còn là một đứa nhỏ không hiểu chuyện nữa, cũng sẽ không quẩn luyến chàng nữa.

Cừu Nhan, A Ly của sau này...sẽ chẳng gọi chàng là Cừu Nhan nữa...

...

Nhìn thấy sắc mặt khó coi của ta, Thanh Di vội vàng chạy tới:

- A Ly sao thế? Giận Cừu Nhan ư?

Ta ngây ngốc một lát, sau đó giật mình ngừng đầu:

- Thanh Di, Tuyết Lạc không được khỏe.

- Hả? Sao lại thế, lúc trước không phải rất tốt sao?

- Ma chùng kiếp trước của nàng quá sâu, cho nên chuyển thể đầu thai cũng không dứt ra được. - Ta ngồi trên ghế, ôm lấy hông Thanh Di, giọng nói bình tĩnh một cách kỳ lạ, - Cừu Nhan muốn con nhường Hồ châu lại cho nàng, con đã đồng ý rồi, đợi ba ngày sau Hồ châu thành hình, con sẽ giao nó cho chàng.

- Cái gì? - Thanh Di kinh ngạc đẩy ta ra, nhìn ta bằng ánh mắt không dám tin, -

Vậy con biết làm thế nào? Bây giờ con cũng bị dính ma chùng rồi. Nếu như năm trăm năm tiếp có sơ xuất gì...

Nhìn dáng vẻ căng thẳng của Thanh Di, ta thấy mũi mình cay xè - Trên đời này, người tốt với ta, thương xót ta, sợ là chỉ có mình Thanh Di thôi! Có điều, Tuyết Lạc là tỷ tỷ của ta, ta không thể thấy chết mà không cứu.

- Thanh Di, con nghĩ xong rồi, con muốn gỡ bỏ tình cốt.

- Nhưng mà...

- Rất nhiều người trước lúc thành tiên đã loại bỏ tình cốt. Sau này con làm vậy rồi, không chừng cũng có thể tu thành thượng thần gì đó ấy chứ.

- Nhưng mà Cừu vĩ hồ chỉ còn mình con, nếu như con loại bỏ tình cốt rồi...

- Loại bỏ tình cốt đâu có nghĩa không thể thành hôn. - Ta bật cười, vui mặt thật sâu vào lòng nàng, - Đến lúc đó, chúng ta tìm một nữ tử tốt đến ở rể, con và chàng sẽ ở lại Thanh Khâu hiếu thuận với Thanh Di, có được không?

Thanh Di ứa lệ nhìn ta hồi lâu, cuối cùng vuốt tóc ta, khe khẽ thở dài:

- Đứa nhỏ ngốc này!

- A Ly không ngốc. - Ta dựa vào nàng, nước mắt cứ thế tuôn rơi, - A Ly không ngốc.

Chỉ cần loại bỏ tình cốt, ta cũng sẽ không cố chấp với người không thuộc về mình nữa. Ta không biết nếu không có tình cốt, A Ly sẽ thành ra thế nào, nhưng ít nhất, nàng cũng sẽ không giống như ta bây giờ.

Nàng sẽ không thương tâm, sẽ không đau khổ, sẽ không ngầy ngốc thích một người...

A Ly như vậy, nhất định sẽ hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Khâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Ba ngày trôi qua nhanh tựa thoáng chốc.

Lần này gặp lại Cửu Nhan, dáng vẻ chàng vẫn tuấn mỹ, vân đạm phong khinh như trước, nhưng lòng ta lại chẳng thể dậy sóng. Ta sờ sờ lồng ngực mình, thì ra tình xương bị loại bỏ chính là như vậy! Ta bắt đầu cảm thấy bản thân trước kia thực nực cười, vì tình cảm mà khóc sụt sùi như thế đúng là chuốc phiền vào thân!

- Sư phụ. - Ta đưa viên Hồ châu vừa kết thành không lâu trước đó cho chàng. Viên Hồ châu được ta đặt cẩn thận trong một cái bình màu tím khảm hoa, quang ảnh đỏ tươi như màu lông của ta bao quanh mình nó.

Nghe cách xưng hô như thế, gương mặt Cửu Nhan thoáng hiện vẻ kinh ngạc. Chàng tự tay nhận lấy chiếc bình, thần nhiên nhìn ta:

- Chuyện đã đáp ứng con, ta chắc chắn sẽ làm.

Chuyện đã đáp ứng ta? Lúc này, ta mới giật mình nhớ tới mong muốn của A Ly ngốc nghếch trước kia. Ta khoát tay lia lịa:

- Sư phụ nói đùa gì vậy, đó chẳng qua là A Ly tiện miệng nói đùa mà thôi. Dù sao Tuyệt Lạc cũng là tỷ tỷ của ta, ta cứu nàng là chuyện nên làm. Khoảng thời gian này phải phiền sư phụ rồi.

Nghe được lời này của ta, chân mày Cửu Nhan nhíu chặt lại.

- Thân thể sư muội không tốt, A Ly không quá rầy rầy nữa. - Ta đưa Hồ châu cho Cửu Nhan xong, rất thức thời rời đi.

Con tim ta giờ đây đã không còn loạn nhịp vì chàng nữa. A Ly như hiện tại, ta rất hài lòng.

...

Mấy ngày gần đây, Bạch phu nhân của Long tộc rất chăm chỉ đến Thanh Khâu. Bà ấy lấy lý do Thanh Khâu nhiều cảnh đẹp, nhưng tất cả mọi người đều nói, Bạch phu nhân tới đây là muốn "cuốn" ta về làm con dâu của mình.

- Nguyệt Dao à, nếu như con có thể làm con dâu của ta thì thật tốt quá! - Đang nói chuyện phiếm, Bạch phu nhân lại một lần nữa nhắc tới vấn đề này.

Ta nhìn bà ấy, nói:

- Được ạ. Có điều con chỉ cưới phu quân, không gả chồng.

Bạch phu nhân hần là giật mình vì lời này của ta, bà chớp chớp mắt, bộ dạng không dám tin, sau đó kéo mạnh cánh tay ta, vẻ mặt vui mừng khôn xiết:

- Tốt lắm! Tốt lắm! Tiểu nhị từ nhà ta sẽ gả tới Thanh Khâu của con.

- Vậy thì tốt quá rồi! - Ta cười đáp.

Bên cạnh, Thanh Di kinh ngạc tới nỗi nửa ngày không nói nên lời.

Vậy là hôn sự của ta cứ được quyết định như vậy, thoáng cái, tin tức Thanh Khâu muốn kết thân cùng Long tộc, hơn nữa còn là Nhị công tử Long tộc sẽ tới ở rể đã truyền khắp tam sơn ngũ nhạc lẫn các tiên gia.

Ngày cưới được định sau ngày Bạch Vũ thành niên, tính ra còn khoảng trăm năm nữa. Khoảng thời gian này đối với chúng ta mà nói thì chẳng phải quá dài.

Bởi vì đã có "danh phận", Bạch Vũ thường hay quang minh chính đại tới tìm vị hôn thê là ta.

Thời điểm ta nói cho hắn biết ta chính là A Ly, gương mặt Bạch Vũ đỏ bừng cả lên. Ta trầm nghĩ, hắn đúng là một đứa nhỏ đáng yêu, có thể sống cùng hắn đến hết đời, âu cũng là một chuyện tốt.

Bạch Vũ đối xử với ta rất tốt. Mặc dù ta hơn hẳn tới cả trăm tuổi, nhưng hắn vẫn cứ như một người lớn ân cần chăm sóc, chiều chuộng ta. Bây giờ hắn còn chưa thành niên, vậy mà đã cao hơn ta nửa cái đầu, thế nên chờ khi hắn trưởng thành, chắc chắn sẽ trở thành một người đàn ông vô cùng anh tuấn cao lớn.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Khâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Thời gian thấm thoát thoi đưa, thoáng chốc đã là tám mươi năm sau.

Nghe nói giờ Cửu Nhan đã xuất quan, Tuyệt Lạc cũng khỏi bệnh, mà ta qua hai mươi năm nữa sẽ kết hôn. Kết cục như vậy, thật sự là hoàn mỹ.

Tám mươi năm này, ta chưa từng gặp lại Cửu Nhan dù chỉ một lần. Trí nhớ của thần tiên rất tốt, vậy nên mỗi lần nhớ tới bộ dáng quần quít chàng của mình khi xưa, ta đều cảm thấy buồn cười. Hiện tại coi như đã chặt đứt quá khứ, chẳng có gì là không tốt cả.

Nhưng ta lại không ngờ rằng, có một ngày Cửu Nhan sẽ chủ động tới tìm mình.

Lúc gặp lại, chàng dùng ánh mắt vô cùng phức tạp nhìn ta, khiến ta cảm thấy có đôi chút mất tự nhiên.

- Sư phụ. - Ta cung kính cúi chào chàng.

- Con muốn kết hôn với Nhị hoàng tử của Long tộc?

Chàng đến đây vì chuyện này sao?

- Vâng. - Ta nỗ lực cười đứng mực, - Bởi những năm nay sư phụ bế quan tu luyện, cho nên con chưa báo cho sư phụ, chuyện này là đồ nhi không phải.

- A Ly... - Chàng bước tới gần ta, còn ta chỉ đứng yên nhìn chàng, ánh mắt trong veo.

Chàng chăm chú nhìn cặp mắt ta. Với vẻ chân thành ấy của chàng, ta cảm thấy vô cùng kỳ quái, bèn cất tiếng hỏi:

- Sư phụ, có gì không ổn sao?

- Con thích hắn ư?

- Sư phụ nói Bạch Vũ à? - Ta chưa từng nghĩ rằng Cửu Nhan sẽ hỏi mình vấn đề này, cho nên cảm thấy hơi bất ngờ.

- Phải.

- Chàng rất tốt, đối xử với con cũng không tệ. - Ta mỉm cười đáp.

Đáp án này không khiến cho Cửu Nhan thỏa mãn, chàng lại hỏi tiếp:

- Con thích hắn ư?

Ta suy nghĩ một lát, đáp:

- Chắc là vậy ạ!

Chàng chăm chú nhìn ta, giống như muốn tìm ra vẻ gì đó trên gương mặt ta:

- A Ly, có phải con đã xảy ra chuyện gì rồi không?

Xảy ra chuyện? Ta có thể xảy ra chuyện gì? Ta không khỏi khó hiểu nhìn chàng.

- Con có nhớ được những chuyện đã xảy ra không?

Đương nhiên nhớ kỹ, trí nhớ của ta vốn rất tốt. Cửu Nhan hỏi vậy là có ý gì? Ta nhìn chàng, thần nhiên gật đầu:

- Trí nhớ của A Ly luôn luôn tốt.

Chúng kiến về mặt nghi hoặc của ta, Cửu Nhan ngập ngừng mãi, cuối cùng vẫn mở miệng nói:

- Trước đây ta từng đáp ứng con một chuyện, con còn nhớ chứ? - Giọng nói của chàng có phần bất ổn không rõ.

Đáp ứng chuyện của ta? Là chuyện gì?

- Sư phụ có thể gợi ý một chút không?

- Con giao Hồ châu của con cho ta, ta đáp ứng cưới con...

Việc này sao? Không phải trước đó ta đã nói là đùa vui rồi sao?

Ta sùng sốt một chút, sau đó nói:

- Ban đầu là do A Ly không hiểu chuyện nên mới khiến sư phụ phiền lòng, cũng xin sư phụ đại nhân đại lượng, đừng để chuyện này ở trong lòng.

Thân thể chàng hơi cứng đờ, sau đó nói tiếp, giọng điệu thoáng vẻ cô độc:

- A Ly...không còn thích vì sư nữa sao?

Trời ạ, trước kia ta đúng là không hiểu chuyện mà. Ngươi xem, lại có thể khiến sư phụ sợ tới vậy!

Ta vội vàng xua tay:

- Hiện tại con đối với sư phụ tuyệt đối không có ý đồ không an phận! Tuyệt đối không có!

Ánh mắt chàng xoáy sâu vào ta, không nói một lời, trực tiếp cười mây rồi đi.

Ta đứng tại chỗ nhìn bóng dáng Cửu Nhan rồi đi, trong lòng luôn cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng lại không cách nào nói ra không đúng ở chỗ nào. Không nghĩ được thì đừng nghĩ nữa làm gì, quan tâm chỉ tổ nhọc lòng. Nghĩ vậy, ta vuốt vuốt tóc trở về phòng.

Phải rồi, Bạch Vũ nói hôm nay muốn dẫn ta đến nhân giới thưởng thức món ngon, giờ này xem chừng chàng cũng sắp tới rồi.

- Dao Dao! - Nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo liền đến, người nọ vui vẻ đằng vân bay về phía ta.

Ta tươi cười phát tay với chàng:

- Chàng tới rồi!

Thật tốt quá! Có thể đi ăn món ngon rồi!

...

Lúc ta trở về từ nhân gian, không ngờ lại nhìn thấy cảnh Cửu Nhan và Thanh Di yên lặng ngồi trong phòng khách. Họ đang chờ người sao? Hình như không bình thường cho lắm thì phải! Ta cất bước đi vào, hai người họ đồng thời nhìn về phía ta, sau đó ánh mắt đắm đắm ghim lên người ta.

Người họ đang chờ là ta à?

- Sư phụ, Thanh Di, có chuyện gì sao ạ?

Về mặt Thanh Di hơi kỳ lạ, nhìn ta hồi lâu mới nói:

- Cửu Nhan có lời muốn nói với con. - Nói xong thì xoay người rồi đi.

Thanh Di đi rồi, ta nhìn sang Cửu Nhan:

- Sư phụ?

Chàng đứng dậy, đi tới gần ta, đến khi cách ta ba bước thì dừng lại, nhìn ta bằng ánh mắt đau lòng:

- A Ly, lúc đó vì sư không biết con cũng trúng ma chúng...

Thanh Di nói cho chàng biết?

- Bây giờ con không sao rồi, sư phụ không nên tự trách làm gì. Lại nói, con cứu tỷ tỷ vốn là chuyện nên làm. - Được rồi, giờ Tuyết Lạc đã khỏe mạnh, cũng rất lâu rồi ta không gặp nàng, có lẽ nàng đã lớn lên một chút rồi nhỉ!

- Con loại bỏ tình căn rồi? - Giọng nói chàng hơi run rẩy.

Ngay cả chuyện này Thanh Di cũng nói cho chàng?

- Vâng. - Nhìn vẻ mặt phức tạp của Cửu Nhan, ta bình tĩnh đáp lại, - Hiện tại vô cùng tốt.

Chàng tiến thêm một bước về phía ta:

- Vì sự quyết định giúp con rời hôn ước tới năm trăm năm sau, chờ con lấy lại tình căn rồi hãy nói.

Đây là tình huống gì vậy?

- Tại sao lại phải làm vậy?

Chàng đặt tay lên vai ta, đôi mắt đen như mực xoáy sâu vào ta:

- A Ly, không có tình căn, con sẽ không biết rốt cuộc thứ mình thật sự muốn là gì.

Tình căn vô dụng như vậy, ta còn cần làm gì. Ta mỉm cười nhìn chàng:

- A Ly chưa từng nghĩ tới việc khôi phục tình căn, cho nên lúc loại bỏ nó đã tiện tay dùng lửa Hồ ly đốt đi rồi.

Hai vai ta bỗng bị siết chặt. Ta nhủ mảy, cảm thấy hơi đau nhức, lúc ngẩng đầu lên lại thấy vẻ mặt khiếp sợ của Cửu Nhan, ánh mắt chàng ngập tràn đau xót.

Đau xót? Ta không hiểu tại sao bản thân lại nghĩ đến từ này.

- Con...đốt tình căn... - Chàng thì thào lặp lại, hai tay run rẩy kịch liệt.

- Vâng. - Ta thành thực gật đầu, - A Ly cảm thấy hôn sự của con cùng Bạch Vũ không cần phải...dòi chậm lại. Dù sao năm trăm năm sau kết quả vẫn sẽ như vậy à thôi.

- Con lại có thể đốt tình căn. - Cửu Nhan nặng nề nhả ra từng chữ, sau đó ta thấy hốc mắt chàng ửng đỏ.

- Sự phụ...- Trước giờ ta chưa từng thấy bộ dạng như vậy của Cửu Nhan. Chàng đang tức giận sao?

Cửu Nhan kéo ta về phía chàng, chăm chăm nhìn vào ta:

- Con nói con thích ta, con nói muốn ta cưới con, vậy mà khi ta đồng ý rồi, con lại đốt tình căn đi!

Cảm thấy khoảng cách quá gần, ta vừa muốn lui về phía sau vừa nói:

- Trước kia là A Ly không hiểu chuyện... - Nửa câu sau bị Cửu Nhan nuốt trọn. Bờ môi truyền tới xúc giác mềm mại, trong nháy mắt, ta tròn tròn hai mắt. Cửu Nhan đang hôn ta? Nhưng mà chúng ta là thầy trò kìa mà! Ta gấp tới độ vội vàng ngửa đầu ra sau, thế nhưng lại bị bàn tay chàng gắt gao chế trụ, một lần nữa bị ấn về phía chàng.

- Sự..

Chàng hôn ta thật sâu, khí tức khoan khoái nhẹ nhàng của chàng phủ quanh ta, thế nhưng nụ hôn lại mang theo tuyệt vọng cùng chấp nhứt. Ta chống tay lên người chàng, muốn kéo dần khoảng cách, chàng lại một bước cũng không chịu lui, giống như tức giận cần lên môi ta.

Đau quá! Ta chợt đánh ra một chưởng, sau đó thoát khỏi vòng tay chàng. Ta vờn tay miết bờ môi mình - Cửu Nhan rốt cuộc muốn làm gì?

Ta có chút tức giận nhìn chàng:

- Sự phụ, nam nữ thụ thụ bất thân.

Chàng bị ta đẩy ra, ngờ ngàng đứng ở nơi đó nhìn ta:

- A Ly...

Ta chùi môi, nhẹ giọng nói:

- Muôn ngàn lần đừng để Bạch Vũ biết.

Nghe thấy ta nhắc tới hai từ "Bạch Vũ", vẻ mặt Cửu Nhan càng thêm âm trầm:

- Ta sẽ không để nàng cưới hần!

Ta nghe thế cũng không kiềm chế nổi nữa, tại sao hôm nay Cửu Nhan lại càn quấy như vậy cơ chứ!

- Ta chính là muốn kết hôn với chàng.

- Không có khả năng. - Cửu Nhan bỏ lại những lời này rồi rời đi.

Ta ngây ngẩn đứng đó, sau khi lấy lại bình tĩnh, trong đầu chợt nảy ra một ý nghĩ - Không phải là Cửu Nhan thích ta đấy chứ?

Haizz... Nếu như là A Ly trước kia, hẳn sẽ rất vui mừng.

Có điều, đoạt nam nhân của tỷ tỷ, ta chung quy không làm được, vẫn là ở chung thật tốt với Bạch Vũ mới là chuyện nên làm. Không biết tới đây Cửu Nhan sẽ làm gì nữa? Hôn kỳ cũng sắp tới rồi, đành phải bình tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn vậy.

Cơ mà...môi đau quá đi mất!

Ta xoa xoa môi, đi về phía phòng mình, trong lòng thầm mắng Cửu Nhan - Rõ ràng là phượng hoàng, tại sao lại cắn người như chó vậy hả?

Bạn đang đọc truyện *Thanh Khâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Những ngày kế tiếp, Cửu Nhan dường như biến mất khỏi Thanh Khẩu. Chàng không có ở đây, ta cũng vui vẻ tự tại.

Tuyệt Lạc giờ đã được đón về ở cùng ta và Thanh Di. Tiểu thư này hiện tại đã không còn đáng vẻ của tiểu nha đầu trước kia nữa, đáng đáp trong veo như nước, thật sự rất đáng yêu, bình thường rất thích đi sau ta, gọi mỹ nhân tỷ tỷ này mỹ nhân tỷ tỷ nọ, cực kỳ ngoan ngoãn.

Sau đó lại là thời gian thắm thoát thoi đưa, thương hải phiêu, nháy mắt đã tới hai mươi năm sau. Bạch Vũ trở thành mỹ nam tử, không tệ không tệ, gả tới Thanh Khẩu cũng làm ta mất mặt.

Một ngày trước hôn lễ của ta, ta một mình chạy tới nhân gian giải sầu. Ở đó, ta bất ngờ gặp được Cửu Nhan. Chàng ngồi trong quán rượu, nhìn ta chăm chăm. Không nghĩ sẽ gặp chàng, nhưng ta vẫn muốn lễ phép tới chào. Nhưng chưa đợi ta mở miệng, Cửu Nhan đã nhìn ta, hỏi:

- Vị công tử này, có phải chúng ta từng gặp qua nhau rồi không?

Bấy giờ, ta mới nhớ ra bản thân đang hóa thân thành nam tử, chàng không nhận ra ta cũng là điều đương nhiên.

- Chưa từng gặp. - Ta nói xong, quay đầu toan rời đi.

- Tại hạ Cửu Sắc, chẳng hay có thể trở thành bằng hữu của công tử hay không?

Cửu Sắc? Không phải là Cửu Nhan sao?

Ta quay đầu nhìn lại, người nọ rõ ràng mang dáng dấp của Cửu Nhan, thế nhưng trên người chàng không hề có tiên khí, ngược lại đầy mất ảm hiện tia máu - đây rõ ràng là ma!

Cửu Sắc? Gần đây ma giới mới xuất hiện một hộ pháp vô cùng lợi hại tên gọi Cửu Sắc, nghe nói nguyên thân là một con chim chín màu.

Ta khiếp sợ nhìn chàng - Cửu Nhan nhập ma rồi? Rõ ràng chàng là phượng hoàng chín màu, lông đâu ra chim chín màu chứ?

- Ta cảm thấy chúng ta đã từng gặp gỡ. - Nhìn nét mặt của ta, chàng mỉm cười, đặt ly rượu xuống. - Có điều, ta không nhớ rằng ta có quen biết Hồ tộc.

Chàng mất trí nhớ rồi? Tin tức bất ngờ liên tiếp truyền tới, miệng của ta cũng không khép lại nổi nữa.

- Ngươi có nhớ ai là Cửu Nhan hay không? - Ta dè dặt đi tới.

Chàng nhú mày:

- Chưa từng nghe qua.

- Vậy ngươi có nhớ hai mươi năm trước ngươi ở đâu không?

- Không nhớ rõ.

Xem ra, chàng quả nhiên bị nhập ma, mất đi trí nhớ. Thân làm đồ đệ, ta sao có thể nhắm mắt làm ngơ! Ta vội vàng ngồi xuống cạnh Cửu Nhan, chuẩn bị tỉ mỉ kể lại chuyện trước kia cho chàng, hy vọng chàng có thể quay đầu.

Thế nhưng, ta chưa kịp nói gì, chàng đã giờ tay cản lại:

- Tại hạ không muốn biết chuyện đã qua. Vị công tử này, hẹn ngày sau gặp lại. - Nói rồi, Cửu Nhan bỏ lại bạc, cất bước rời khỏi quán rượu.

Ta vội vàng chạy ra, một đường theo chàng đến thẳng ngoại ô:

- Trước kia, người từng là một vị tiên cực kỳ lợi hại, cực kỳ tốt bụng.

- Vậy sao? Ta quên rồi. - Hắn quay đầu cười với ta, sau đó bước lên một đám mây màu đen, chuẩn bị rời khỏi.

Ma xui quỷ khiến thế nào, ta hét lên với chàng:

- Vậy ngươi có còn nhớ A Ly không? Ngày mai A Ly của Thanh Khâu sẽ thành thân!

Bóng dáng người nọ biến mất nơi chân trời, cũng không biết chàng có nghe thấy lời ta nói hay không. Nói thật, nhiều năm như vậy, Thanh Di và Cửu Nhan là hai người thân nhất với ta, ta thực sự hy vọng chàng sẽ có mặt trong ngày đại sự của mình. Nhưng mà, hiện tại xem ra chuyện này rất khó rồi..

...

Ngày đại hôn, khách khứa ngồi đầy bàn, không khí cực kỳ náo nhiệt. Bạch Vũ khoác hồng y, soái khí bức người, ta cố gắng nặn ra dáng vẻ ngượng ngùng nắm tay chàng vào lễ đường. Kế tiếp chính là nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường, phu thê giao bái. Chính xác mà nói, tiên nhân thành thân chẳng khác gì người thường, chẳng qua là thức ăn cùng khách khứa đa dạng hơn chút mà thôi.

Ta từng bước từng bước thực hiện nghi thức. Nghi thức kết hôn quả thực quá nhiều trình tự, vô cùng phiền phức. Thế nhưng hồng y trên người vô cùng đẹp mắt, rất hợp với màu lông của ta.

Thanh Di và phu thê Long Vương ngồi ở vị trí cao đường, vẻ mặt cực kỳ vui vẻ.

Bạch Vũ có chút căng thẳng nắm lấy tay ta. Ta buồn cười nhéo nhéo lòng bàn tay chàng. Xuyên qua lớp vải mỏng, ta có thể nhìn thấy gương mặt đỏ ửng của chàng. Bạch Vũ nhà ta trước giờ vẫn cứ đáng yêu như thế.

- A Ly, ta đã nói nàng không được phép gả cho hắn!

Nghe thấy giọng nói này, cả lễ đường đều trở nên yên tĩnh.

Cửu Nhan, à không đúng, Cửu Sắc cứ như vậy từ giữa đám thần tiên, dùng thân phận một yêu ma từng bước tiến về phía ta.

Đám người Thanh Di giật mình nhìn chàng, tất cả mọi người đều không ngờ rằng thượng tiên Cửu Nhan lại có ngày nhập ma.

Mà khoảnh khắc Sát Lục Tinh quân nhìn thấy Cửu Sắc, không khỏi tức giận gầm lên:

- Cửu Sắc! Ngươi giết mười một đệ tử cùng môn hạ của ta, hôm nay lại dám xuất hiện ở đây, đúng là tự chui đầu vào lưới mà!

Cửu Nhan liếc mắt nhìn ông ta, không thèm để tâm, tiếp tục tiến tới gần ta:

- A Ly! Đi cùng ta!

Chuyện này...chuyện này rõ ràng là trắng trợn cướp dâu mà!

Ta đeo mạng che mặt, không biết nên nói gì cho phải.

Sát Lục Tinh quân dẫn theo môn hạ đệ tử bao vây Cửu Sắc, một vài tiên nhân khác cũng gia nhập cùng họ. Người của Thanh Khâu đều tránh ra xa, mặc dù tiên ma đối đầu, nhưng muốn bọn họ ra tay với Cửu Nhan, bọn họ chung quy vẫn làm không được.

Thanh Di nhìn cảnh tượng trước mặt, ánh mắt ngập vẻ lo âu.

Bạch Vũ nắm chặt tay ta. Chàng đang sợ ư? Nghĩ thế, ta liền nắm lấy tay chàng.

Bên kia bắt đầu khai chiến, ta có chút bận tâm Cửu Sắc, dù sao trước kia chàng cũng từng là sư phụ của ta.

Chàng giao chiến với những người kia, ánh mắt lại vẫn chăm chăm nhìn sang bên này.

- Cửu Sắc, người đi đi! - Ta hét lên với chàng.

Chàng nhón miệng cười với ta:

- A Ly! Đi cùng với ta!

Ta lắc đầu.

Chàng không hề có ý định từ bỏ, tiếp tục tranh đấu với đám tiên nhân, dần dần thì rơi vào thế hạ phong. Y phục của chàng đã bị tiên khí rách ra nhiều đường, máu tươi tràn ra. Thì ra, máu của yêu ma cũng là màu đỏ.

Lòng nhói lên, ta lại hét lên với chàng:

- Cửu Sắc, người đi đi.

- A Ly, đi cùng ta! - Chàng mỉm cười nhìn ta, ta phảng phất thấy được Cửu Nhan vẫn đậm phong khinh khi trước.

Hai cổ tiên khí cố định thân thể chàng, Sát Lục Tinh quân rút kiếm Vô Sát ra, trực tiếp đâm về phía chàng, vậy mà chàng vẫn cứ nhón cười nhìn ta, không hề né tránh.

Ta mở to mắt chứng kiến hết thấy, thân thể cũng vô thức phản ứng lại.

...

...

Cửu Nhan là vị tiên đẹp nhất mà ta từng gặp, đẹp tới nỗi ta đã loại bỏ tình cảm, vậy mà vẫn không kiềm được chạy về phía chàng.

Ta không biết bản thân làm cách nào chạy tới bên cạnh Cửu Nhan.

Ta nhìn thẳng vào Sát Lục Tinh quân, có thể thấy được vẻ kinh hãi trong mắt ông ta, nhưng mà kiếm thế bén nhọn kia đã không thể thu lại.

Nhìn chuôi kiếm ghim chặt trên ngực, ta bật cười tự giễu - Thì ra tình cảm không thể loại bỏ hoàn toàn!

Nghe nói dưới kiếm Vô Sát, bất kể tiên ma đều chỉ có một kết cục.

Được rồi, cái mạng này của A Ly ta xem như hết rồi!

Bị một thanh kiếm cắm vào người như vậy hẳn là rất khó coi, nhưng dù sao A Ly cũng là mỹ nữ, bộ dạng lúc chết không thể xấu xí được!

Ta tự tay rút kiếm ra, thuận tay ném nó sang một bên...

Giá y đỏ thấm hòa làm một với máu của ta, đẹp đến yêu dị.

Những người xung quanh hít vào một hơi khí lạnh, Thanh Di trực tiếp ngất lịm.

Mọi người đều bị ta hù sợ rồi sao?

Bạch Vũ không dám tin đứng lặng tại chỗ, gương mặt tràn ngập bi thương. Chàng muốn tiến đến bên ta, nhưng bước rồi lại do dự dừng lại, cứ như vậy trông coi ta. Ta chợt nhớ tới bản thân khi trước, lúc nhìn thấy Cửu Nhan quan tâm săn sóc Tuyết Lạc, ta cũng sợ hãi không dám tới gần.

Bạch Vũ...

Xin lỗi...

Cửu Sắc ôm ta vào lòng. Ta vươn tay xoa gò má chàng, nở nụ cười mà ta trước giờ vẫn lấy làm tự hào:

- Cửu Nhan...

Kỳ thực, Cửu Nhan so với sư phụ nghe êm tai hơn nhiều, ta thực sự không thích gọi chàng là sư phụ.

Chàng tựa đầu vào trán ta, nụ cười mang theo nước mắt:

- A Ly...

Chờ tới sinh thần năm trăm tuổi, nhất định ta sẽ nói với Cửu Nhan, nói cho chàng biết, hồ tiên đẹp nhất Thanh Khâu - A Ly - vừa ý chàng.

Ngày đó, phía Đông Thanh Khâu hoa đào rụng đầy đất, hết một tầm thắm nhưng màu hồng nhạt.

Ta là A Ly, là Cửu vĩ hồ duy nhất ở Thanh Khâu, cũng là một con Cửu vĩ hồ cuối cùng...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Khâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.